

PÄŤ

Reyna vypla motor a noc priveľmi stíchla, počuli len zvuky, ktoré vydávali ich telá, Red sa zasekol dych v hrdle.

„Pôjdem prvý.“ Oliver vstal, pretisol sa okolo ostatných a poďišiel k dverám karavanu tesne za rozkladacou pohovkou. Kroky mal ťažké, otriasala sa pod ním podlaha. Otvoril dvere a vpustil dnu vonkajší svet.

Red vrazil do tváre závan chladného nočného vzduchu, kým sledovala, ako Oliver zišiel po štyroch schodíkoch von.

Ďalšia bola Maddy, vyklázla z lavice a nasledovala svojho brata.

„Si v pohode?“ spýtal sa Arthur Reyny, ktorá vstávala spoza volantu a ňaťahovala si krk.

„Hej,“ odvetila a v hlase jej zaznelo takmer nepostrehnuteľné chvenie. „Nechápem, na čo sme mohli naraziť. Na ceste nič nie je.“

„Poďme sa pozrieť.“ Arthur sa na ňu milo usmial, potom sa otočil a vyšiel z dverí. V päťách mu šiel Simon, ktorý bol na strmých schodoch trochu neistý.

„Až po tebe,“ povedala Red a naznačila Reyne, aby šla pred ňou. „Som si istá, že to bude v poriadku.“

„Určite to nakoniec bude moja vina,“ povedala jej Reyna a v tmavých hnedých očiach sa jej nenápadne zabľýskalo. „Sleduj.“

Hovorila o Oliverovi? Red ten pocit poznala, nevedela však, že Reyna tiež. Obe k Lavoyovcom patrili, ale samy nimi neboli a boli si toho dobre vedomé. Ibaže mnohým veciam bola skutočne na vine Red. Aj tomuto.

„Nie, bude to v poriadku,“ upokojovala ju Red a vzala si zo stola telefón. Oliver nemohol viniť Reynu; boli šťastní, boli dokonalí, nenápadné dotyky a tiché hlasy.

Reynine topánky zaklopkali po schodoch a potom bol rad na Red, nohy ju na každom kroku boleli od pridlhého sedenia. Jeden, dva, tri, štyri, a keď napokon teniskami šuchla o nespevnenú cestu, premýšľala, či už Reyna v rámci svojho štúdia videla nejaké mŕtve telo. Možno by sa jej mohla spýtať, či stále vyzerali ako tí istí ľudia, ktorými boli kedysi. Alebo či je pravda, že niekedy je krv modrá, nie vždy červená.

Red šla za Reynou, ktorá kráčala za Simonom, a okolo prednej časti karavanu vošla do žiarivého svetla diaľkových reflektorov, v ktorom sa vznášal prach z cesty.

„Kurva!“ ozval sa Oliver. Už bol tam, čupel vedľa kola a osvetľoval ho baterkou z telefónu. „Jednoznačný defekt.“

„Si si istý?“ spýtal sa Arthur, ktorý ustúpil z oslepujúceho diaľkového svetla.

„Áno, som si istý. Vlastne som to ešte zjemnil: v tej pneumatike je skurvene veľká diera a obrovská trhlinka.“

„Z čoho?“ spýtala sa Maddy a čupla si vedľa Olivera. Spozna rohu karavanu vyšla Red, aby si sama obzrela pneumatiku. V gume videla veľkú prasklinu, asi ako jej dľaň, a obe jej strany

sa od seba rozchádzali. Nebola v nej ani štipka vzduchu a spodok sa pod váhou karavanu rozliat do strán ako kaluž. Meral deväť a pol metra, ale koľko vážil?

„Neviem,“ odvetil Oliver, baterkou prehľadával cestu a opatrne po nej pátral rukou. „Možno tu je sklo alebo ostrý kameň. Možno nejaký klinec. Reyna?“ Otočil sa a pozrel hore na ňu, zasvietil jej baterkou do očí. „Nevidela si nič?“

„Nie, nič som nevidela,“ odvetila a vymenila si s Red krátky pohľad.

„Cez niečo si však musela prejsť. Prečo si sa nepozerala?“ Oliver sa vrátil k hľadaniu a v hlase mu zaznievala drsnosť.

Reyna mala pravdu. Veď Olivera poznala lepšie ako Red.

„Nikto z nás nič nevidel. Vonku je tma ako vo vreći.“ Na lepší pokus o pomoc sa Red nezmohla, ale všimla si, že Reyna trochu nadvihla kútiky úst a aj tak ho ocenila.

„Neviem nič nájsť. Možno to koleso odhodilo. Alebo to možno bola nahovno pneumatika, ktorá praskla len tak.“ Oliver vstal a teraz zasvietil na Simona. „Dáva tvoj strýko občas ten karavan do servisu?“

„Ako to mám, kurva, vedieť?“ Simon začal. Ale vážne, ako to mal, kurva, vedieť, najmä v tom stave, v akom bol.

„Vieš aspoň, ako dlho ho strýko vlastní?“ naliehal Oliver.

„Neviem.“

„Ako to, že nevieš?“ Oliver zostril hlas.

„Lebo je opitý,“ zastala sa ho Maddy a vrhla na Simona, kolísajúceho sa na nohách, ospravedlňujúci pohľad.

„Počujte,“ vstúpil do toho Arthur, „dnes sme na tej pneumatike prešli vyše osemsto kilometrov a nič jej nebolo.“ Bránil pneumatiku alebo Simona, Red si nebola istá.

„Je úplne jedno, ako sa prederavila,“ ozvala sa Reyna. „Záleží na tom, čo s tým vieme spraviť.“

„Zavolajte niekto asistenčnú službu,“ povedala Maddy.

„Nie je tu signál, haló,“ Oliver na ňu zvrchu pozrel a v zdvihnutej ruke držal Reynin telefón.

„Tak políciu?“ skúsila zas Maddy.

„Aj na to potrebuješ signál,“ odvetil tentoraz Arthur, ale oveľa miernejšie ako Oliver.

„Chytá ho vôbec niekto?“ Oliver sa obrátil k celej skupine. „Skontrolujte si telefóny.“

Red vytiahla svoj z vrecka džínsov, obrazovka jej osvetlila spodok tváre. Žiadne paličky. Žiadne 3G ani 4G, ani GPRS. Nič. Iba 67 % batérie, čo bolo na jej pomery dosť dobré.

„Nič,“ povedala pre istotu.

„Akého máš operátora?“ spýtal sa jej Oliver spôsobom, akoby od Red očakával iba nesprávne odpovede.

„AT&T.“ Pozrela na neodškrtnuté políčko načarbané na ruke.

„Doriti,“ zakliol Oliver. Je to tak, len nesprávne odpovede. „Toho mám aj ja, Reyna a Maddy. Arthur, z Verizonu tiež nič?“

„Nič,“ potvrdil Arthur a ukázal Oliverovi obrazovku.

„Všetci majú nula paličiek? Simon?“

„Hej, ja tiež. T-Mobile. Nič.“

„Musíme byť v mŕtvej zóne,“ poznamenala Red.

„Dobre, takže pomoci sa nedovoľáme.“ Reyna na nich pozrela. „Mu...“

„... Možno nie,“ prerušil ju Oliver. „Mohli by sme sa pešo vrátiť do toho mestečka, ktoré sme prešli. Ruby. A tam nájsť nejakú pevnú linku, z ktorej zavoláme pomoc, ak ani tam nebude signál. Je to len zopár kilometrov.“

„Takmer osem,“ namietla Reyna. „To je dosť ďaleko.“

„No tak možno cestou nájdeme nejaký dom alebo farmu, alebo iné miesto s pevnou linkou,“ nedal sa odbiť Oliver.

„Je ozaj tma,“ pípla Maddy. „A sme uprostred ničoho.“

„Nemusíme ísť všetci,“ odvetil Oliver. Ani jeden z Lavoyovcov sa teda dobrovoľne nehlásil na prechádzku v tme. Red napadlo niečo iné.

„Mohli by sme dnes prespať tu,“ navrhla. „Stavím sa, že tadiaľto až do rána nikto nepôjde, tak môžeme ísť po pomoc potom, keď už bude svetlo.“

„Nie,“ zamietla Maddy a Red to prekvapilo. Predpokladala, že proti bude v prvom rade Oliver. „Ak budeme s opravou kolesa čakať do zajtra, nevyrazíme načas a potom príde-me do Gulf Shores neskoro. Všetci zo školy tam už budú a my zmeškáme prvú noc s nimi.“

„Nechcem vám do toho skákať a zachraňovať situáciu, no musím,“ prerušil ich Simon a oprel sa laktom Red o plece. „Nechce sa mi veriť, že som si to všimol ako jediný, ale: vzadu na karavane je rezerva.“

Maddy zmenila výraz tváre, dokonca aj v tme, ktorá ich delila, na nej bolo vidieť úľavu. Pobavene sa na Simona usmiala a Arthur ho potľapkal po chrbte a aj cez Red prebehli vibrácie.

„Áno,“ zamiešal sa do toho Oliver. „Práve som sa ňa chcel spýtať, či nemáme rezervu.“

Pravdaže sa to chcel spýtať.

„Máš tu niekde aj hever?“ dodal ešte.

„No dobre, tak tomu *never*,“ odvetil Simon a sarkasticky sa usmieval, čo si Oliver evidentne nevšimol.

„Nie, myslím to náradie...“

„Ach, jasné, myslíš to *náradie*,“ zatiahol Simon a predstieral, že si tľapol po hlave. Naozaj patril na javisko. „Hej, myslím, že je niekde v tých spodných odkladacích priestoroch.“

„Tak dobre.“ Oliver tleskol a príliš hlasný zvuk sa ozýval po tichých krovinách, trsy trávy sa pri tom vyrušení zježili. „Podme to čím skôr opraviť, nech sa vrátíme na cestu do toho posratého kempu.“

Tma zadržala dych a počúvala, ako si robia plány. Potom sa spustil vietor, tancoval Red vo vlasoch, tráva trkotala a stromy si šepkali a Red premýšľala, čo si tak asi rozprávajú.